

Antoni Serra, el mag del bàsquet, fa escola a València

Fa tres anys era només un desig. Avui, però, és una realitat. El bàsquet del País Valencià té un representant, per primera vegada en la seua història, a la Divisió d'Honor: el Pamesa, i comença a haver-hi una afició disposada a omplir el pavelló municipal de la Fonteta de Sant Lluís. L'artífex d'aquest èxit és, sens dubte, l'entrenador Antoni Serra.

Víctor Mansanet

Els protagonistes d'aquesta gesta han estat jugadors, afició i l'empresa que patrocina l'equip. Els germans Ferran i Joan Roig són els principals accionistes de la firma de ceràmica que dona nom al club. Això no obstant, la clau d'aquest èxit rau en la contractació d'un dels millors i més experimentats entrenadors del bàsquet actual, Antoni Serra, que ja va demostrar el seu *savoir faire* dirigint, entre d'altres, el Joventut de Badalona i el Barcelona, amb el qual va quedar Campió de Lliga.

Serra sent verdadera vocació pel bàsquet, la qual cosa l'empenta a dedicar-s'hi quasi desinteressadament. Ell s'adona de les dificultats que entranya preparar un equip modest per competir en el grup d'elit del bàsquet estatal. Res serà fàcil, tot i que assumeix el repte amb cert coratge. Té el suport d'un públic entusiasta, d'una plantilla renovada que gravita entorn d'una estrella, Brad Branson, però on també brillen amb llum pròpia Bosch, Morella, Clavero, Morales, Pou i el nord-americà Mayes, i una directiva que confia plenament en el seu treball i que ha presupostat per a aquesta temporada vora 150 milions de pessetes. Si hi ha una virtut que ressalta en la personalitat d'Antoni Serra és, precisament, l'honestedat, tant a nivell professional com a nivell humà. I aquesta virtut l'ha convertit en la persona ideal per a dirigir el Pamesa, a més de les seues qualitats tècniques i el seu reconegut prestigi.

—*¿Què destacaria de la seua experiència al front del Pamesa?*

—Jo crec que el més important és que he contribuït que puge el bàsquet a València. Històricament, en aquesta ciutat sempre hi ha hagut bàsquet, però mai no hi ha hagut cap perspectiva de tenir-ne a la Divisió d'Honor, fins que els senyors Ferran i Joan Roig decideixen patrocinar el Pamesa. Ells han invertit uns diners en publicitat i al ma-

teix temps s'han preocupat perquè la seua ciutat estiga representada en la màxima categoria *nacional* i ja ho han aconseguit, això. Ara cal reafirmar-se en aquesta categoria i fomentar l'afició des de la base. Recentment, hem creat l'Escola de Bàsquet, que és la millor garantia de futur de què pot disposar un club, i ja tenim 160 nanos que constitueixen un viver per a l'equip que entrene, i això sense gastar-nos un cèntim en propaganda. Crec que si tirem endavant, a València hi haurà d'ací a poc una explosió de bàsquet, com n'hi ha hagut a altres ciutats, encara que la labor no és fàcil.

—*¿Els diners constitueixen un factor indispensable per a assolir l'èxit esportiu?*

—Home, fa falta un cert poder econòmic per a poder competir amb un mínim de garanties amb d'altres equips, tot i que els diners no ho fan tot. Jo recorde que, quan vaig anar al Barça, l'equip feia vint-i-tres anys que no havia quedat campió de Lliga. Un Barça que té diners, poder, instal·lacions, en definitiva, que ho té tot, va tardar més de dues dècades a guanyar el torneig més important, això significa que els cèntims no són suficients; ara bé, amb els cèntims i un treball rigorós i ben planificat els èxits esportius han de venir, indiscutiblement.

—*¿L'èxit del Pamesa pot condicionar el futur del bàsquet valencià?*

—Sens dubte. Els xiquets es miren en els jugadors del primer equip, que representa una imatge a través de la qual es reflecteixen les seues inquietuds. Però no hi ha solament això; l'èxit del Pamesa afecta fins i tot la coïtització dels jugadors valencians. Tot és una progressió i lògicament s'ha de saber traure'n profit.

—*¿És ara un bon moment per a fomentar afició?*

—És clar que sí. Jo diria el millor moment, ja que al ressò de l'ascens del Pamesa a la Divisió d'Honor s'hi afegeix el suport que des de determinats

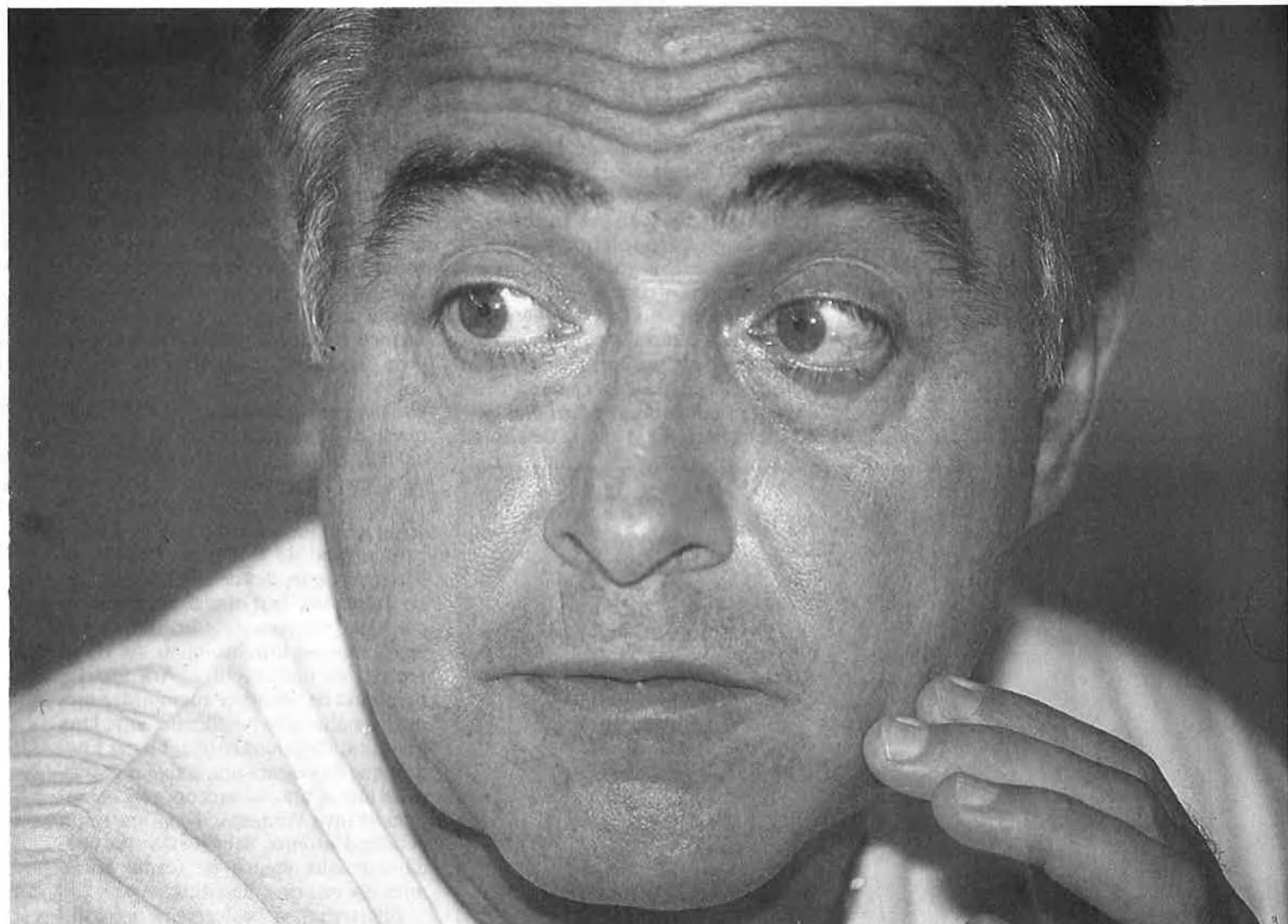
mitjans de comunicació està donant-se al bàsquet, especialment després de l'Olimpíada de Los Angeles. Ara mateix, la TV i les ràdios ofereixen partits de la NBA i s'emeten més retransmissions de Lliga i Copes d'Europa. Això ha despertat en poc temps l'interès de la joventut. D'un temps ençà s'ha anat vessant un munt d'informació en torn del bàsquet i això repercuteix en la societat, i d'una manera especial en aquelles persones que busquen una alternativa al futbol, en qualitat de simples espectadors o de practicants d'aquest esport.

—*Tot i ser un dels clubs d'elit, ¿el fet d'accedir al grup A de la Primera Divisió fa que el Pamesa senta complex o l'encoratja?*

—Nosaltres som conscients que aquest any l'objectiu és mantenir la categoria. Hem de considerar que per a la present campanya tenim sis jugadors nous i una afició que encara no tenim consolidada. El pavelló ha d'adaptar-se a unes condicions que, ara com ara, no són les més idònies (s'ha de canviar el parquet, el marcador, les grades i fa falta una presència més massiva de públic). Mira, enguany farà 22 anys que entrene equips de Lliga *nacional* i puc dir, amb coneixement de causa, que la permanència no és cap camí de roses. Parlant clar i ras, que ningú no es faci il·lusions. Nosaltres partim des d'una posició d'equip modest, i aquesta circumstància ens obliga a moderar les nostres aspiracions, és a dir, mantenir la categoria, jugar el millor possible i si la sort ens acompanya, i els resultats, també podem aconseguir un bon lloc en la taula de classificació. Per a mi, l'any que hem de demostrar la verdadera vàlua i pujar a la Sèrie A-1, on són els Barcelona, CAI, Joventut, Real Madrid, Estudiantes, etc., és el 90.

—*¿Quant de temps pensa quedar-s'hi?*

—No ho sé, realment. Crec que sóc un home una mica artista, perquè mai

«Encara que m'oferesquen el doble del que em paguen ací a València, no me'n vaig».

no he firmat contracte, per tant tampoc en tinc ací. Simplement he arribat a un acord amb els directius i ens hem donat la mà, tot i que hi ha un compromís verbal per a estar-m'hi tres anys, en base a un oferiment que els senyor Joan i Ferran Roig van proposar-me abans d'ascendir. Si aquest oferiment haguera estat conseqüència de l'ascens, segurament no hauria fixat perquè després de guanyar no hi ha mèrit.

—Això no és el procediment normal, però.

—Potser. Jo l'únic que puc dir és que em trobe a gust ací. Ara bé, si arriba el dia que sóc al camp i veig que el públic no em vol ¿per què m'hi he de quedar? I si els directius tampoc em volen o no els agrada el meu treball, me n'aniré. He de reconèixer que sóc un professional una mica estrany. Em dedique plenament al meu treball i a banda d'entrenar al primer equip també entrene els juvenils i els juniors i prepare alhora tota l'organització de les

categories inferiors. Comptat i debatut, vull que dins de dos o tres anys hi haja jugadors valencians al primer equip. Aleshores es podrà apreciar la importància de la labor que estem desenvolupant ara mateix.

—¿Ha rebut ofertes d'altres clubs més poderosos, econòmicament?

—Això, a mi, no em preocupa massa. Li done la meua paraula d'honor que encara que m'oferesquen el doble del que em paguen ací a València, no me'n vaig.

—¿Està satisfet del rendiment del seu equip en la pretemporada?

—Molt, a pesar dels resultats. El fet de no guanyar massa partits és un problema meu perquè jo he buscat uns adversaris de molta més qualitat, com ara el Maccabi de Tel-Aviv, tot un campió d'Europa, a fi que ens donara llenya. I la conseqüència que n'he tret és que al Pamesa hi ha suficient qualitat humana per a fer una bona temporada.

—¿Quin és el sistema de joc que pensa aplicar per a mantenir el Pamesa en

la Divisió d'Honor?

—El sistema de joc és una cosa complexa i encara més quan tens sis jugadors nous que necessiten adaptar-se a un equip que reuneix unes condicions distintes a les que estaven acostumats. És difícil contestar això. No obstant, jo vull insistir en la qüestió del bàsquet de base, del viver, que dèiem abans, que és on s'han d'adreçar els nostres esforços.

—Aleshores, ¿és més important formar jugadors a casa que comprar Brad Branson?

—Hem de fer meitat i meitat, tot i que la labor essencial consisteix a sembrar, però mentre se sembra no hem de morir-nos de gana. Mira, el que tracte és de fer un equip digne dins de les nostres possibilitats, i si això ens permet fitxar Brad Branson, doncs millor, perquè un jugador de la seua categoria aporta indefectiblement coses positives, tant per al seu club com per als joves que es preparen a les nostres instal·lacions. □